

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/67/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813204077
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5813204077.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a JUDr. Adriany Gallovej, v právnej veci žalobkyne: Mgr. Q. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/XX, XXX XX V. C., prechodne bytom G. A. XXXX/X, XXX XX V. C., zastúpenej JUDr. Jánom Vajdom, advokátom, so sídlom I. nám. XXX, XXX XX G., proti žalovanému: M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXXX/XX, XXX XX V. C., o určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/39/2013-344 zo dňa 23. novembra 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/39/2013-344 zo dňa 23. novembra 2015 potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (veta I. výroku). Súčasne vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva (veta II. výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou, doručenou súdu 04.06.2013, po čiastočnom späťvzati dňa 11.11.2013 žalobkyňa žiadala, aby súd zaviazal žalovaného, aby prispieval na jej výživu sumou 200,00 Eur mesačne vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred v období od 01.06.2013 do 08.09.2013 a sumou 50,00 Eur mesačne, počnúc dňom 09.09.2013 do budúcnosti. Žalobu odôvodnila tým, že jej manželstvo so žalovaným bolo rozvedené dňa 28.11.2012. Z manželstva sa narodila mal. G. A., nar. XX.XX.XXXX, ktorá bola na čas po rozvoze zverená do výchovy otca (žalovaného) a žalobkyňa (matka) bola zviazaná prispievať na jej výživu sumou 120,00 Eur mesačne. Odo dňa 18.02.2013 je žalobkyňa nezamestnaná, evidovaná ako uchádzačka o zamestnanie. Jej jediným príjmom je podpora v nezamestnanosti 359,80 Eur mesačne. Tá nestačí na úhradu nákladov na jej primeranú výživu. Žalovaný je živnostník, prevádzkuje záložňu v Dolnom Kubíne, pričom z podnikania má príjem 850,00 Eur mesačne. Žalovaný opakovane žalobkyni oznámil, že jej nie je ochotný prispievať na jej výživu žiadnou sumou, ani iným spôsobom.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu zamietnuť.

4. Uviedol, že žalobkyňa prišla o svoje zamestnanie vlastnou vinou, keď zamestnávateľ Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Dolný Kubín s ňou ukončilo služobný pomer zrušením v skúšobnej dobe z dôvodu, že počas služobného pomeru sa dopustila viacerých disciplinárnych priestupkov. Jeho zástupca predložil žalobkyni návrh dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj podielového spoluvlastníctva, podľa ktorej chcel žalovaný vyplatiť žalobkyni sumu 25.000,00 Eur. Niekoľko dní pred podpisom tejto dohody dala žalobkyňa bez súhlasu žalovaného z ich spoločného bytu demontovať kuchynskú linku, čím byt stratil na hodnote. Žalobkyňa sa účelovo zbavila majetku, aby

mohla žiadať príspevok na výživu rozvedeného manžela. Nezaujímajú ju, ako má žalovaný zodpovedne zabezpečiť výchovu ich dcéry, ako aj prevádzku domácnosti.

5. Okresný súd citoval ust. § 72 ods. 1 až 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“) a konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala existenciu takých okolností, ktoré by odôvodňovali určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela. K určeniu príspevku na výživu rozvedeného manžela možno pristúpiť len v odôvodnených prípadoch, pričom treba prihliadnuť na účel tohto inštitútu. Príspevok na výživu rozvedeného manžela sa totiž viaže na zmenené životné podmienky bývalých manželov spôsobené rozvodom; inými slovami, medzi potrebou a odôvodnenosťou poskytnutia príspevku a rozvodom musí byť príčinná súvislosť. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu SR

III. ÚS 120/2010-27 zo dňa 12.05.2010. Podmienkou priznania príspevku je teda preukázanie príčinnej súvislosti medzi rozvodom a zmenenými životnými prostriedkami, nestačí teda len tvrdiť (a prípadne ani preukázať), že príjem rozvedeného manžela nestačí na zabezpečenie primeranej výživy. Žalobkyňa v konaní netvrdila ani nepreukázala splnenie tejto podmienky. Skonštatovala len, že s ňou bol skončený pracovný pomer, zostala nezamestnaná, kedy jej príjem predstavoval len podporu v nezamestnanosti. Pokiaľ sa žalobkyňa aj od 09.09.2013 zamestnala, ani z tohto zamestnania nedosahuje taký príjem, ktorý by pokryl jej výdavky na živobytie. Žalobkyňa netvrdila, že by sa (práve) rozvodom zmenili jej životné podmienky. Za takú okolnosť (v prípade jej preukázania a za predpokladu splnenia ostatných zákonných podmienok), by súd mohol považovať zvýšenie výdavkov na lieky a masáže, ktoré podľa vlastných tvrdení musí žalobkyňa absolvovať v dôsledku fyzických útokov žalovaného počas ich manželstva. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa jednak nepreukázala, že žalovaný sa voči nej dopustil fyzického násillia, pretože ten nebol právoplatne uznaný vinným zo spáchania takéhoto skutku. V rozsudku o rozvode manželstva žalobkyne a žalobcu nie sú ako príčiny rozvratu vzťahov medzi manželmi takéto dôvody uvedené. Pokiaľ sa týka rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín vydaného vo veci sp.zn. 5C/66/2013 o vrátenie daru, v ktorom strany sporu vystupujú v opačnom procesnom postavení, v tomto rozhodnutí sa súd prioritne zaoberal (ne)existenciou takého správania v rozpore s dobrými mravmi zo strany žalovanej. V tomto rozsudku sa síce konštatuje, že prepúšťacia správa po hospitalizácii a lekárska správa, ktoré predložila žalovaná (v prejednávanej veci žalobkyňa) nasvedčujú, s ohľadom na charakter zranení, jej tvrdeniu o napadnutí žalovaným, súd však konštatoval, že v týchto lekárskejších správach aj v prepúšťacej správe sú uvedené ohľadne pôvodu zranení len vyjadrenia samotnej žalobkyne, preto nemožno s istotou uzavrieť, že zranenia jej spôsobil žalovaný. Navyše žalobkyňa nepreukázala, že by výdavky na lieky a masáže vynaložila účelne s ohľadom na následky zranení, spôsobených práve ňou tvrdenými fyzickými útokmi žalovaného a že následky zranení trvajú aj naďalej, počas obdobia, za ktoré požaduje príspevok na výživu rozvedeného manžela. Okrem toho okresný súd vyslovil názor, že určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keď podstatnú časť výdavkov žalobkyne, ktoré podľa svojho tvrdenia musí platiť a ktoré neumožňujú, aby si z svojho príjmu zabezpečila dostatok prostriedkov na svoju obživu, tvorí práve výživné na mal. dieťa G. A., ktorá bola zverená do osobnej starostlivosti otca - žalovaného. Rozpor s dobrými mravmi súd videl aj v tom, že žalobkyňa si sama zapríčinila zhoršenie svojej finančnej situácie, keď, ako vyplývalo z rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 2P/20/2013-383 zo dňa 12.02.2015, (v ktorom sa súd opiera o výpovede svedkov E. L. a B. P.), s ňou bol skončený služobný pomer v policajnom zbore zrušením v skúšobnej dobe z dôvodu opakovaných porušení pracovnej disciplíny, a to absenciami, porušením liečebného režimu počas práceneschopnosti a z dôvodu, že bola právoplatne uznaná vinnou zo spáchania priestupku. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nepreukázala naplnenie predpokladov pre určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela, okresný súd jej žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Súd tiež uviedol, že zamietol návrh žalobkyne na vykonanie dôkazu pripojením spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 5C/66/2013 a oboznámením zápisníc o pojednávaní z tohto spisu, pretože vzhľadom na dôvody zamietnutia žaloby, pretože by bolo nadbytočné zaoberať sa majetkovými a príjmovými pomermi strán tohto sporu, čo podľa žalobkyne prioritne malo byť cieľom tohto dokazovania. Pokiaľ sa v konaní Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 5C/66/2013 mali svedkovia vyjadrovať aj ku vzťahom žalobkyne a žalobcu pred rozvodom, prvoinštančný súd považoval tento návrh na vykonanie dôkazu neodôvodnený konkrétnymi okolnosťami, s uvedením konkrétnych súvislostí s tvrdeniami žalobkyne, ktoré sú podstatné v prejednávanej veci. Zdôraznil pritom, že predmetom konania Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 5C/66/2013 bolo vrátenie daru žalobkyňou žalovanému, a preto sa súd v ňom predovšetkým zaoberal na zistenie, či sa žalobkyňa voči žalovanému dopustila konania, ktoré by malo za následok povinnosť vrátiť dar. Navyše v rozsudku v uvedenej veci, ktorý je založený v

spise, Okresný súd Dolný Kubín v predmetnej veci pomerne podrobne opísal priebeh konania, vrátane podstatných častí prednesov účastníkov a svedkov, ako aj obsahov listinných dôkazov, a preto okresný súd považoval za nadbytočné v tomto konaní vykonať dokazovanie oboznámením zápisníc o pojednávaní vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 5C/66/2013.

7. Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil úspechom žalobcu v konaní, keď pri vyhlásení rozsudku priznal žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech náhradu trov konania ich náhradu voči žalobkyni, ktorá vo veci úspech nemala. Žalovaný si v rámci záverečnej reči na pojednávaní uplatnil voči žalobkyni náhradu trov konania s tým, že ich vyčíslil do troch dní od vyhlásenia rozsudku, čo však následne neučinil a zo spisu žiadne jeho trovy nevyplývajú. V dôsledku toho súd žalovanému v písomnom vyhotovení rozsudku náhradu trov konania nepriznal.

8. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

9. Namietala, že do podania tohto odvolania sa nestalo právoplatným uznesenie Okresného súdu Námestovo č.k. 7C/39/2013-343 zo dňa 11.11.2013 o čiastočnom zastavení konania v časti o určenie výživného v sume 150,00 Eur mesačne počnúc dňom 09.09.2013 do budúca. Toto rozhodnutie bolo právnenému zástupcovi žalobkyne doručené až dňa 30.12.2015, t.j. po viac ako dvoch rokoch odo dňa jeho vydania, hoci malo byť vyhotovené a odoslané do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia. Zároveň namietala, že do dňa podania tohto odvolania nestalo právoplatným ani uznesenie Okresného súdu Námestovo č.k. 7C/39/2013-287 zo dňa 20.11.2015, proti ktorému žalobkyňa na pojednávaní konanom dňa 23.11.2015 podala odvolanie, a ktoré bolo žalovanému doručené až po tomto pojednávaní, keďže sa na pojednávanie nedostavil. I napriek tomu na pojednávaní konanom dňa 23.11.2015 okresný súd vydal napadnutý rozsudok. O odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolací súd doposiaľ nerozhodol. Ďalej žalobkyňa namietala, že v prejednávanej veci nebola súdom dodržaná 30-dňová lehota na vyhotovenie odoslania napadnutého rozsudku (§ 158 ods. 5 O.s.p.). Navyše okresný súd pred vydaním napadnutého rozhodnutia nezistil skutkový stav veci, čo je odvolacím dôvodom podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. Odvolateľka zdôraznila, že okresný súd na pojednávaní dňa 23.11.2015 rozhodol rozsudkom vo veci samej napriek tomu, že na Ústavnom súde SR v Košiciach odo dňa 03.08.2015 doteraz prebieha konanie o ústavnej sťažnosti žalobkyne pre porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 8CoP/23/2015 ako odvolacieho súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp.zn. 2P/20/2013 týkajúcom sa starostlivosti súdu o maloletú G. A., nar. XX.XX.XXXX. Ďalej odvolateľka vyčítala okresnému súdu, že nevykonala žiadne dokazovanie na preukázanie jej zlého zdravotného stavu, ktorý je spôsobený opakovanými fyzickými útokmi žalovaného na jej osobu počas trvania ich manželstva. Túto skutočnosť žalobkyňa preukázala fotodokumentáciou, ktorú predložila súdu na pojednávaní dňa 23.11.2015 a tiež rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/66/2013-388 zo dňa 19.05.2014. V dôsledku toho má žalobkyňa zvýšené náklady na lieky a masáže. Uviedla, že je všeobecne známe, že agresori sa nikdy nepriznávajú k fyzickým útokom na svoje obete. V ostatnom žalobkyňa poukázala na svoje doterajšie prednesy v konaní, pretože súd sa s týmito skutočnosťami riadne nezaoberal.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že podľa jeho názoru okresný súd po vykonanom dokazovaní produkovaných stranami v priebehu konania objektívne vyhodnotil skutkový stav veci a vydal objektívne rozhodnutie, s ktorým sa stotožňuje. Žalobkyňa a jej právny zástupca mali dostatok času, aby v priebehu dva a pol roka predložili súdu všetky dostupné dôkazy. Žalovaný tak v konaní urobil. Zdôraznil, že súhlasil aj s tým, aby na návrh žalobkyne a jej právneho zástupcu súd prerušil toto konanie do ukončenia konania o zníženie výživného na maloletú dcéru G. vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín, ktorý spis je v súčasnosti pripojený k spisu v prejednávanej veci. Toto konanie sa skončilo v neprospech žalobkyne. Na základe právoplatného rozhodnutia súdu v predmetnej veci musí žalobkyňa ďalej platiť na svoju dcéru výživné vo výške 120,00 Eur, a nie vo výške 26,00 Eur, ako to matka navrhovala. Aj vďaka tomu získala žalobkyňa dostatočný časový priestor na predloženie dôkazov v tejto veci. Konanie trvalo dostatočne dlho na to, aby žalobkyňa predložila súdu dôkazy na preukázanie nároku uplatneného žalobou. Pojednávania oberali žalobcu o čas, zaťažovali ho a preto sa nemohol sv dostatočnej miere venovať svojej dcére G., o ktorú sa stará výlučne on. Matka dcére nevenuje ani pár minút v roku. Obvinenie z fyzického útoku voči žalobkyni označil žalovaný za vymyslené. Údajný čin ublíženia na zdraví bol po vypočutí svedkov uzavretý políciou ako čin, ktorý sa nikdy nestal. Následne na pojednávaní v prejednávanej veci, ako aj vo veci zníženia výživného na dcéru, si žalobkyňa „záračne“

spomenula po viac ako roku a pol, že má spojené výdavky s týmto jej výmyslom. Žalovaný tiež zdôraznil, že za arogantné správanie právneho zástupcu žalobkyne na všetkých pojednávaniach vo veciach, kde žalovaným je M. A., podal na JUDr. Jána Vajdu podnet na disciplinárne konanie. Zároveň žalovaný uviedol, že svoj návrh na vypočutie svedkov a zadováženie listín pre potreby tohto konania, ktorý odoslal súdu dňa 05.01.2016, považuje za bezpredmetný.

11. Faxovým podaním zo dňa 15.06.2016, doplneným v zákonnej lehote písomným podaním, žalobkyňa reagovala na termín verejného vyhlásenia rozsudku určený odvolacím súdom na 15.06.2016, ktorý bol jej právnomu zástupcovi oznámený emailom (§ 214 ods. 3 O.s.p.). Zopakovala svoje tvrdenia uvedené v opravnom prostriedku, pričom rozšírila dôvody svojho odvolania tak, že okresný súd pri vydaní napadnutého rozsudku neprihliadol na jej odôvodnené potreby a na možnosti, schopnosti a majetkové pomery žalovaného. Žalovaný účelovo prerušil svoje živnostenské podnikanie a zamestnal sa za minimálnu mzdu u firmy svojho kamaráta, aby mohol argumentovať nízkym príjmom. Ďalej uviedla, že súd sa mal pri rozhodovaní o príspevku na výživu rozvedeného manžela oboznámiť aj s rozvodovým spisom Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 4P/120/2011, aby zistil príčiny rozvratu manželstva žalobkyne a žalobcu. Tou bola manželská nevera žalovaného a jeho opakované fyzické útoky na žalobkyňu. Od rozvodu manželstva so žalovaným do súčasnosti žalobkyňa nie je schopná zo svojich príjmov uhrádzať všetky svoje náklady na spravovanie, bývanie, oblečenie, kultúrnu a duševnú činnosť, na štúdium a iné potreby. Poukázala pritom na judikatúru NS SR publikovanú pod č. R 50/85, R 45/1986 a R 3/1977. Ďalej konštatovala, že povinnosťou prvoinštančného súdu bolo zadovážiť si spoľahlivý podklad pre posúdenie otázky, či a v akom rozsahu je žalobkyňa schopná zo svojho príjmu uspokojiť svoje potreby (rozhodnutie č. R 1/1966). Súd tieto skutočnosti riadne neskúmal, pretože sa spoliehal na to, že skončením konania vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp.zn. 2P/20/2013 sa vyrieši predmet tohto súdneho konania, k čomu však nedošlo. Doposiaľ nedošlo medzi účastníkmi k uzavretiu dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov a ani ich podielového spoluvlastníctva. Rovnako v predmetnej veci nedošlo ani k vydaniu rozsudku súdom. Advokát JUDr. Ján Vajda zastupuje žalobkyňu vo všetkých týchto konaniach, pričom doposiaľ mu žalobkyňa nezaplatila žiadnu zálohu na úhradu trov právneho zastúpenia, keďže nemá na to finančné prostriedky. Odvolateľka ďalej vyčítala okresnému súdu, že nevykonala žiadne dokazovanie na zistenie jej zlého zdravotného stavu spôsobeného opakovanými fyzickými útokmi žalovaného na jej osobu počas trvania manželstva účastníkov. Následky týchto fyzických útokov, podľa jej tvrdení, stále trvajú, čo preukázala fotodokumentáciou predloženou súdu na pojednávaní dňa 23.11.2015 a rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/66/2013-388 zo dňa 19.05.2014. V dôsledku týchto fyzických útokov žalovaného má žalobkyňa zvýšené náklady na lieky a masáže. Má tiež obmedzenú možnosť zamestnať sa. Okrem toho žalobkyňa navrhla, aby sa súd oboznámil so spisom Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 5C/66/2016, v ktorom bolo výpoveďou svedkov preukázané, že žalovaný sa voči žalobkyňi počas trvania manželstva opakovane dopustil fyzických útokov. Fyzické útoky žalovaného na žalobkyňu neboli nikdy políciou riadne vyšetrené z dôvodu, že matka žalovaného pplk. Mgr. Q. Z. dlhé roky pracovala na Okresnom riaditeľstve PZ Dolný Kubín ako preventistka. I napriek tejto skutočnosti a tomu, že podozrivým z ublíženia na zdraví bolo jej jediné dieťa - žalovaný, neboli príslušníci OR PZ Dolný Kubín vylúčení z vykonávania úkonov v tejto trestnej veci. Z fotodokumentácie a zdravotnej dokumentácie predloženej žalobkyňou do spisu je zrejmé, že žalovaný jej spôsobil fyzické zranenia na tele, a preto záver vyšetrenia o tom, že skutok sa nestal, pripomína kauzu „Hedviga Malinová“. Pplk. Mgr. Q. Z. zapríčinila, že so žalobkyňou bol skončený služobný pomer policajta zrušením v skúšobnej dobe z vymyslených dôvodov, pričom takéto rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom. Žalovaná vyslovila súhlas s návrhom žalovaného zo dňa 04.01.2016, doručeným súdu 07.01.2016, na vypočutie svedkov V. C. a B. O., ktorí mali mať s ňou údajný intímny vzťah a taktiež majú mať informácie o finančnej situácii žalobkyne. Tiež vyslovila súhlas s návrhom žalovaného, aby sa súd oboznámil s dedičským spisom Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. D 131/00, IV Dnot 47/00 po nebohom otcovi žalovanej Z. A., zomrelom dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom V. C., ul. G. XXXX/XX. Žalobkyňa v tomto konaní nezdedila žiadnu finančnú hotovosť, byt, auto, pozemky, tak ako to tvrdí žalovaný. Vykonaním týchto dôkazov sa preukáže zlá finančná situácia žalobkyne zapríčinená žalovaným. Naproti tomu všetky listinné dôkazy, ktoré predložil žalovaný, žalobkyňa namietla ako nepravdivé a nehodnoverné s odôvodnením, že sa jedná o tzv. súkromné listiny. Poukázala pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR publikovaného v časopise Soudní judikatura 22/1997, z ktorej vyplýva, že ak účastník poprie pravosť, resp. správnosť súkromnej listiny, tak platí, že účastník, ktorý túto listinu predložil ako dôkaz, má dôkaznú povinnosť a dôkazné bremeno. Tento účastník teda znáša nepriaznivé procesné následky toho, že sa v konaní nepodarí preukázať pravosť alebo správnosť súkromnej listiny. Obdobný záver vyplýva aj z

uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 13/2009 zo dňa 24.02.2010. Odvolateľka akcentovala, že právny názor vyslovený v napadnutom rozhodnutí prvoinštančného súdu považuje za nesprávny, odvolávajúc sa na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 4/2009 zo dňa 27.04.2010. Zároveň v prípade potvrdenia napadnutého rozsudku odvolacím súdom navrhla, aby krajský súd pripustil voči svojmu rozhodnutiu dovolanie. Konštatovala, že v súčasnosti sú dané dôvody na podanie ústavnej sťažnosti žalobkyne pre porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň podotkla, že podľa platnej súdnej judikatúry je možné doplniť dôvody odvolania až do rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Uvedené podanie žalobkyne prevzal žalovaný dňa 20.06.2016 a žiadnym spôsobom naň nereagoval.

13. Po zrušení termínu verejného vyhlásenia rozsudku určenom na deň 15.06.2016, odvolací súd opätovne vytyčil termín verejného vyhlásenia rozsudku na deň 22.06.2016 podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke súdu spisovou kanceláriou oznámené najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením v súlade s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. V súlade s požiadavkou právneho zástupcu žalobkyne bol termín verejného vyhlásenia rozsudku opätovne oznámený aj JUDr. Jánovi Vajdovi, postupom podľa § 45 ods. 4 O.s.p.

14. Faxovým podaním dňa 22.06.2016, doplneným v zákonnej lehote písomným podaním, právny zástupca žalobkyne s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 120/2009 namietal, že v danom prípade dňa 16.06.2016 o 13:35 hod. bol na e-mailovú adresu JUDr. Jána Vajdu odoslaný zoznam vecí určených na 22. júna 2016 na prejednanie a rozhodnutie bez nariadenia ústneho pojednávania (§ 156 ods. 3, § 214 ods. 2 O.s.p.) na Krajskom súde v Žiline, pojednávacia miestnosť 10, kde bolo uvedené, že dňa 22.06.2016 o 09:00 hod. bude vyhlásenie rozsudku v tejto veci. Konštatoval v ňom, že v danom prípade nebola zachovaná zákonná päťdňová lehota podľa § 214 ods. 3 v spojení s § 45 ods. 4 O.s.p., keďže odvolací súd nemá preukázané, kedy advokát JUDr. Ján Vajda prečítal e-mail odvolacieho súdu zo dňa 16.06.2016. Až deň prečítania tohto e-mailu sa pokladá za deň doručenia e-mailu, pričom § 45 ods. 4 O.s.p. stanovuje právnu fikciu, že tento e-mail bol doručený piaty deň odo dňa jeho odoslania, aj keď ho adresát neprečítal, t.j. že e-mail súdu bol doručený dňa 21.06.2016. Žalobkyňa nesúhlasila so skrátením tejto zákonnej päťdňovej lehoty a odvolací súd v dôsledku toho nemôže uskutočniť „pojednanie“ v predmetnej veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd dňa 22.06.2016 opätovne zrušil termín verejného vyhlásenia rozsudku a určil nový termín verejného vyhlásenia rozsudku na deň 29.06.2016 o 09:30 hod. č. dverí 10, prízemie budovy Krajského súdu v Žiline, pričom zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku bola na žiadosť právneho zástupcu žalobkyne zaslaná na jeho e-mailovú adresu ešte v ten deň. Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a tiež na internetovej stránke Krajského súdu v Žiline. Zároveň bol právny zástupca žalobkyne upovedomený e-mailom v súlade s ust. § 45 ods. 4 s použitím § 214 ods. 3 O.s.p. o mieste a čase tohto verejného vyhlásenia rozsudku dňa 23.06.2016 (č.l. 407 spisu). Keďže právny zástupca žalobkyne nesúhlasil so skrátením päťdňovej lehoty na verejné vyhlásenie rozsudku stanovenej zákonom, Krajský súd v Žiline mu termín verejného vyhlásenia rozsudku súčasne oznámil telefonicky na jeho číslo: 0915 825 825 dňa 23.06.2016 o 08:49 hod. (č.l. 413 spisu); odvolací súd mu tiež v ten istý deň faxom dňa zaslal zoznam vecí určených na prejednanie a rozhodnutie bez nariadenia ústneho pojednávania určených na deň 29.06.2016 (č.l. 414-416 spisu), za daných okolností niet teda pochyb, že žalobkyňa mala prostredníctvom svojho právneho zástupcu vedomosť päť dní o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacím súdom dňa 29.06.2016.

15. Napriek tomu dňa 29.06.2016 o 06:47 hod. došlo na Krajský súd v Žiline faxové podanie splnomocneného zástupcu žalobkyne označené ako stanovisko žalobkyne, v ktorom žalobkyňa opätovne namietala, že nebola dodržaná lehota na verejné vyhlásenie rozsudku s poukazom na ust. § 214 ods. 3 v spojení s § 45 ods. 4 O.s.p.

16. K tomuto odvolací súd uvádza, že splnomocnenému zástupcovi žalobkyne bola na základe jeho žiadosti zo strany súdu dňa 23.06.2016 e-mailom zaslaná zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku zo dňa 22.06.2016, ktorej súčasťou je i nový termín verejného vyhlásenia rozsudku stanovený na deň 29.06.2016. Rovnako bolo odvolacím súdom vykonané oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku v zmysle ust. § 214 ods. 3 O.s.p. (č.l. 407 spisu). Oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo zároveň splnomocnenému zástupcovi žalobkyne oznámené zo strany odvolacieho súdu faxom dňa 23.06.2016 (č.l. 414-416 spisu) i telefonicky dňa 23.06.2016 (č.l. 413 spisu), a to postupom tak, ako to umožňuje súdu urobiť ust. § 51 O.s.p. v spojení s ust. § 211

ods. 2 O.s.p., to znamená, že u žalobkyne bola ku dňu 29.06.2016, t.j. ku dňu vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu, dodržaná lehota o oznámení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku päť dní pred jeho vyhlásením v súlade s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. s použitím § 214 ods. 3 O.s.p. Žalobkyňa a jej právny zástupca tak mali zachovanú uvedenú zákonnú lehotu a včas vedeli tak o mieste, ako aj o čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacím súdom, na ktorom sa mohli zúčastniť, ktorú možnosť však nevyužili. Odvolaciemu súdu preto nič nebránilo, aby dňa 29.06.2016 svoje rozhodnutie v tejto veci vyhlásil. Žiadosť strany, alebo jeho zástupcu o doručovanie písomností elektronickými prostriedkami podľa § 45 ods.4 O.s.p., ani znenie ust. § 214 ods. 3 O.s.p. nebráni tomu, aby súd strane sporu prípadne jej zástupcovi oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku spôsobom uvedeným v ust. § 51 O.s.p. Naopak zákon takýto postup súdu výslovne predpokladá a umožňuje. Judikatúra Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 2Cdo 126/2013, 5Cdo 32/2005, 5cdo 268/2009, 6Cdo 30/2012) riešila prípady, kedy oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku bolo súdom realizované na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke súdu, no strana, prípadne jeho zástupca nebol/-i o ňom upovedomení súdom žiadnym spôsobom, napriek ich predchádzajúcej žiadosti o doručovanie písomností elektronickými prostriedkami podľa § 45 ods.4 O.s.p., v dôsledku čoho boli z účasti na verejnom vyhlásení rozsudku súdom vylúčení. O taký prípad sa však v prejednávanej veci nejedná.

17. Ani na ďalšie podania žalobkyne uvedené vyššie žalovaný nereagoval.

18. Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. za použitia ust. § 156 ods. 3 O.s.p.) ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

19. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a žalobu žalobkyne o určenie príspevku na výživu rozvedeného manžela aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku napadnutého odvolaním zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

20. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalobkyne uvedené v opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

21. Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že do podania opravného prostriedku sa nestalo právoplatné uznesenie Okresného súdu Námestovo č.k. 7C/39/2013-343 zo dňa 11. novembra 2013, ktoré bolo vyhotovené po zákonom stanovenej lehote (§ 158 ods. 5 O.s.p.), odvolací súd uvádza, že aktuálne je predmetné uznesenie právoplatné a ani takéto procesné pochybenie nemohlo mať vplyv na správnosť napadnutého rozsudku.

22. Taktiež nedôvodnou je aj námietka žalobkyne o tom, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v tom čase nebolo právoplatné rozhodnutie uznesenie Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/39/2013-287 zo dňa 20.11.2015, ktorým súd zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Zákon totiž nevyklučuje, aby súd takéto rozhodnutie poňal hoc aj do svojho meritórneho rozhodnutia - rozsudku, ktorým je aj procesné rozhodnutie súdu o návrhu niektorého z účastníkov na prerušenie konania. Naviac Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 6Co/68/2016 zo dňa 15.06.2016 napadnuté uznesenie Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/39/2013-287 zo dňa 20.11.2015, ako vecne správne potvrdil. Pred jeho vydaním mal preukázanú skutočnosť, že ústavná sťažnosť žalobkyne pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 111538/2015 bola uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 47/2016 zo dňa 21.01.2016 odmietnutá. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.03.2016. Akékoľvek námietky žalobkyne v tomto smere nemôžu byť preto relevantné.

23. Pokiaľ odvolateľka namietala, že napadnutý rozsudok nebol vyhotovený a odoslaný v lehote stanovenej v ust. § 158 ods. 5 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že na vady konania pred súdom prvého

stupňa prihlíada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Napísanie rozhodnutia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty k takýmto vadám určite nepatrí.

24. Námieta, že súd nevykonal vo veci žiadne dokazovanie na preukázanie zlého zdravotného stavu žalobkyne, ktorý je spôsobený opakovanými fyzickými útokmi žalovaného na jej osobu počas trvania manželstva účastníkov, poukazujúc na fotodokumentáciu a rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 5C/66/2013-388 zo dňa 19.05.2014, odvolací súd konštatuje, že sa aj s týmito dôkazmi a okolnosťami prečo tieto dôkazy nevykonal sa okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie strán sporu.

25. Na zdôraznenie napadnutého rozhodnutia odvolací súd vo všeobecnosti dodáva, že zánikom manželstva zanikajú všetky osobné a osobno-majetkové práva a povinnosti manželov. Zaniká teda aj vzájomná vyživovacia povinnosť medzi manželmi, ktorá má manželom zabezpečiť zásadne rovnakú životnú úroveň. Solidarita ako charakteristický znak manželských vzťahov sa ale môže v obmedzenej podobe preniesť aj do času po zániku manželstva za podmienok, určených v ust. § 72 Zákona o rodine. V zmysle odporúčaní európskej legislatívy (odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy členským štátom o zabezpečení po rozvode č. 1/1989) by ale mali členské štáty Rady Európy vychádzať z princípu ekonomickej nezávislosti oboch manželov po rozvode a uprednostňovať v právnej úprave zabezpečenie uspokojovania potrieb bývalých manželov v prvom rade spravodlivým vysporiadaním nárokov zo spoločného majetku, resp. priznaním primeraného dielu z majetku druhého manžela. Alimentačná povinnosť by mala byť po zániku manželstva skôr výnimkou. Zohľadniť pri vysporiadaní majetku a stanovení povinnosti výživného vinu na rozvrate sa neodporúča. Zákon o rodine v ust. § 72 upravuje vznik povinnosti rozvedeného manžela prispievať na výživu bývalému manželovi, ktorý nie je schopný sám sa živiť. Oprávnenému bývalému manželovi vznikne právo na zabezpečenie primeranej výživy. Ide o samostatný nárok s rozdielnymi podmienkami na jeho priznanie a s rozdielnym rozsahom, než je to pri nároku na vzájomnú vyživovaciu povinnosť za trvania manželstva. Výška príspevku na výživnom na rozvedeného manžela pritom nemá zabezpečiť rovnakú životnú úroveň, ako je to v prípade manželov. Preto musí súd vychádzať z iných kritérií než v konaní o určenie manželského výživného. Oprávneným pre priznanie príspevku na výživu podľa ust. § 72 Zákona o rodine je bývalý manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť. Táto neschopnosť môže vyplývať zo subjektívnych alebo objektívnych skutočností na strane oprávneného. Medzi subjektívne patrí zlý zdravotný stav, žiadna kvalifikácia alebo jej strata v dôsledku dlhodobej absencie zo zamestnania z dôvodu výkonu osobnej starostlivosti o maloleté dieťa do troch rokov veku, resp. staršie dieťa, ak vyžaduje nepretržitú opateru, alebo faktická nemožnosť umiestniť dieťa do zariadenia poskytujúceho dennú starostlivosť v danom mieste, alebo faktická nemožnosť nájsť si zamestnanie v danom mieste zodpovedajúcej jeho fyzickým a duševným schopnostiam. Schopnosť bývalého manžela živiť sa sám sa však neodvodzuje len od jeho skutočných a potencionálnych zárobkových možností, ale aj od jeho majetkových pomerov. Súd prihlíada na množstvo a druh jeho majetku a tiež na účel, na ktorý je určený. Zásadne nemožno žiadať od oprávneného manžela, aby pre zabezpečenie prostriedkov na svoju výživu rozpredával ten majetok, ktorý mu slúži na uspokojovanie jeho primeraných životných potrieb (bytové zariadenie, oblečenie a podobne). Taktiež nemožno prihliadať na to, že rozvedený manžel poberá sociálny, invalidný alebo iný dôchodok, a to ani vtedy, ak mu bol priznaný z toho dôvodu, že jeho výživa nie je zabezpečená výživným od iných osôb. Nie je opodstatnený taký výklad zákona, ktorý prenáša zodpovednosť za zabezpečenie výživy z bývalého manžela, ktorý na jeho poskytovanie má prostriedky, na spoločnosť. Dôvodom pre priznanie príspevku nie je rozdiel v životnej úrovni bývalých manželov po rozvode manželstva, ani skutočnosť, že žalobkyňa (hoci aj výrazne) klesla životná úroveň oproti obdobiu pred zánikom manželstva, a ani to, že si vlastnou prácou nedokáže zarobiť dostatok prostriedkov na uspokojovanie potrieb v rozsahu ako za trvania manželstva. Jedinou relevantnou skutočnosťou môže byť fakt, že bývalý manžel nie je schopný sám sa primerane živiť. Životná úroveň bývalých manželov sa neskúma ani neporovnáva. Nemožno skúmať ani porovnávať ani životnú úroveň žalobcu počas trvania manželstva a po jeho rozvode. Dokazovanie súdu na strane oprávneného sa obmedzuje len na porovnanie jeho možností, schopností, majetkových pomerov a primeraných potrieb (koľko finančných prostriedkov mesačne potrebuje na zabezpečenie svojej primeranej výživy a či je v jeho schopnostiach, resp. možnostiach si samostatne takéto množstvo finančných prostriedkov zabezpečiť). Ak súd zistí, že nie je objektívne alebo subjektívne v možnostiach rozvedeného manžela živiť sa primeraným spôsobom samostatne, potom posúdi, či druhý rozvedený manžel má možnosti prispievať mu na výživu určitou

sumou tak, aby boli potreby oprávneného zabezpečené v primeranej miere. Povinným je druhý bývalý manžel. Tento príspevok nemá mať charakter sankčného výživného, súd ho preto nemôže priznať len preto, že druhý manžel nepochybne alebo prevažne rozvrat manželských vzťahov zavinil. Z hľadiska rozhodovania súdu o príspevku na výživu rozvedeného manžela je relevantné to, z akých dôvodov došlo k rozvratu manželstva, len s ohľadom na ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Podľa tohto ustanovenia by súd právo na príspevok nepriznal, ak by to odporovalo dobrým mravom, a to ani v prípade, ak by bola splnená podmienka odkázanosti na strane žalobcu a zároveň aj podmienka schopnosti poskytovať príspevok na strane žalovaného. Miera nároku na príspevok je daná primeranosťou, nie nevyhnutnosťou výživy.

26. Pokiaľ žalobkyňa vo svojom následnom podaní zo dňa 15.06.2016 uviedla ďalšie dôvody odvolania, odvolací súd sa už týmito odvolacími námietkami nezaoberal. Rozsah a dôvody odvolania môže odvolateľ meniť, modifikovať a dopĺňať. Toto právo (vzhľadom na to, že sa jedná o konanie sporové) však môže v zmysle § 205 ods. 3 O.s.p. využiť len do uplynutia odvolacej lehoty, čo v danom prípade nebolo splnené. Tvrdenie žalobkyne, že podľa platnej súdnej judikatúry je možné doplniť dôvody odvolania až do rozhodnutia odvolacieho súdu, sa nezakladá na pravde. V danom prípade odvolateľka neodstraňovala vadu odvolania a jej odvolanie zo dňa 15.01.2016 plne korešpondovalo s obsahovými náležitosťami uvedenými v § 205 ods. 1 a 2 O.s.p. Za danej procesnej situácie sa preto odvolací súd už s jej ďalšími doplnenými dôvodmi odvolania a argumentáciou uvedenou v následných podaniach nemohol zaoberať.

27. Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že do obsahu práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo strany sporu konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Z uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003 tiež vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Preto odôvodnenie všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že prvoinštančný súd napadnutý rozsudok odôvodnil v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. Okresný súd v prejednávanej veci na základe vykonaného dokazovania zistil správny skutkový stav a následne vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 132 O.s.p. a aj správne vo veci rozhodol.

28. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

29. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania, ktorý zodpovedá ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 a 2 O.s.p.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa nebola v odvolacom konaní úspešná, a preto je povinná nahradiť žalovanému trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto štádiom konania vznikli. Keďže si žalovaný náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu ich vznik ani nevyplýva, odvolací súd mu ich náhradu nepriznal.

31. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané pred 01.07.2016, t.j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, čomu zodpovedá i procesný postup a rozhodovanie odvolacieho súdu. K písomnému vypracovaniu uznesenia však dochádza za účinnosti „nového“ procesného predpisu - zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Vzhľadom k nie celkom jednoznačným prechodným ustanoveniam (osobitne § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá CSP) odvolací súd v rámci písomného vyhotovenia rozsudku čiastočne zohľadnil aj aktuálnu právnu úpravu; napr. uvedenie mien a priezvisk

sudcov rozhodujúcich vo veci, číslovanie odsekov odôvodnenia, poučenie o prípustnosti dovolania, lehote na podanie dovolania, o náležitostiach dovolania a povinnom zastúpení advokátom v dovolacom konaní.

32. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)